

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Ζ'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 563

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Ἐν Ἀθήναις, 21 Ἀπριλίου 1891

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις 8.50
Ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διμυλίου Ζολᾶ : ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ. — Α. Matthey : Ἡ
ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ, (Μετὰ εἰκόνων). — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμί-
τσις : ΙΣΠΑΝΙΑ. — Μήτσου Λατζοπούλου : ΣΤΑ ΠΟ-
ΔΙΑ ΤΟΥ ΒΕΣΤΑΓΡΩΜΕΝΟΥ — ΥΓΙΕΙΝΗ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
λασσιῶν καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΑΙΜΥΛΙΟΥ ΖΟΛΑ ΣΕΛΙΣ ΕΡΩΤΟΣ

Ἡ Ἑλένη παρεδέχθη καὶ διήλθε τὸ ἀπόγευμα θελκτι-
κῶς μόνη ἐν τῷ κήπῳ. Ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τῆς ἤκου-
ετο τὸ πετερίγισμα τῶν πτηνῶν ἀφιπταμένων ἐπὶ τῶν δέν-
δρων, ὁλόκληρος ἡ γοητεία τῆς μικρᾶς ταύτης γωνίας ἐν
τῷ ἡλίῳ· εἰσεχώρει εἰς τὴν ψυχὴν τῆς, καὶ ἀποχωροῦσα
τὴν ἡμέραν ταύτην ἐσκέφθη ὅτι εὐτυχέστερα ἦσαν τὰ ἀπο-
γεύματα ἐκεῖνα, κατὰ τὰ ὅποια ἡ φίλη τῆς ἐγκατέλειπε
αὐτὴν μόνην.

Μεγάλη οἰκειότης ἀνεπτύσσετο ὀλίγον κατ' ὀλίγον με-
ταξὺ αὐτῆς καὶ τῆς οἰκογενείας Δεδέρλου, ἐγευματίζεν
εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ὡς φίλη, τὴν ὁποῖαν κρατῶσι τὴν ὄ-
ραν τῆς τραπεζῆς, καὶ ἂν ἐβράδυνε καθημένη ὑπὸ τὰς
πτελέας, ὁ Πέτρος, κατερχόμενος τὸ πόδιον, ἔλεγε :

— Κυρία, ἔτοιμα.

Ἡ Ἰουλία τὴν παρεκάλει νὰ μείνῃ καὶ ἐκεῖνη ὑπεχώρει·
ἦσαν δὲ ταῦτα οἰκογενειακὰ γεύματα καθιστάμενα ἔτι
μᾶλλον φαιδρὰ ἀπὸ τὰς ἀνησυχίας τῶν παιδίων.

Ὁ ἰατρός Δεδέρλος καὶ ἡ Ἑλένη προσεφέροντο ὡς κα-
λοὶ φίλοι, τῶν ὁποίων οἱ συνετοὶ χαρακτήρες, ὀλίγον ψυ-
χροί, συνεβιάζοντο, ἐνῶ ἡ Ἰουλία πολὺ συχνὰ ἐπανελάμ-
βανεν :

— Τί ὥραίᾳ ποῦ συμφωνεῖτε ! ἡ περίεργος αὕτη ὁμοιό-
της τῶν ἀρχῶν σας ἀληθῶς μὲ ἐκπλήττει.

Ἐκαστον ἀπόγευμα ὁ ἰατρός, ἀφοῦ ἔκαμνε τὰς ἐπισκέ-
ψεις αὐτοῦ κατὰ τὰς ἑξ, ἤρχετο καὶ εὗρισκε τὰς κυρίας
εἰς τὸν κήπον, καὶ ἐκάθητο πλησίον τῶν.

Ἐν ἀρχῇ ἡ Ἑλένη εὗρισκεν αἰτίαν ὅπως ἀπομακρύνεται
πᾶραυτα, καὶ ἐγκαταλείπει οὕτω τὸ ἀνδρόγυνον ἐν μονα-
ξίᾳ, ἀλλ' ἡ Ἰουλία, τὸσαύτην λύπην ἐπέδεικνε διὰ τὴν
αἰφνίδιον αὐτῆς ἀναχώρησιν, ὥστε ἐξηνάγκαζεν αὐτὴν
ἐπὶ τέλους νὰ παραμείνῃ, εὗρισκομένη οὕτω κατὰ τὸ ἥμισυ
εἰς τὴν ἐνδόμυχον ζωὴν τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἥτις ἐφαί-
νετο πάντοτε λίαν ὁμαλὴ.

Ὅσακις δὲ ὁ ἰατρός ἀφικνεῖτο, ἡ σύζυγος ἔτεινε πρὸς
αὐτὸν τὴν παρειάν, ἐκαστοτε, μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιχα-
ρίτου κινήσεως, ἐνῶ ἐκεῖνος τὴν ἐφίλει. Ἐπειτα, ἐπειδὴ
ὁ Λουκιανὸς περιεπτύσσετο εἰς τὰς κνήμας αὐτοῦ, τὸν
ὑπεδοήθει ὅπως ἀναρριχᾶται ἐπάνω του, καὶ τὸν ἐκράτει
ἐπὶ τῶν γονάτων χαριέντιζόμενος πρὸς αὐτόν, ὁ δὲ μικρὸς
τοῦ ἀπέφραττε τὸ στόμα διὰ τῶν μικρῶν χειρῶν του καὶ
τοῦ ἐτραβοῦσε τὰ μαλλιά ἐνῶ ὠμίλει, καὶ ἐν γένει εἶπειν,

προσεφέρετο τόσον ἀγροίκως, ὥστε παρίστατο ἀνάγκη νὰ
τὸν ἀποθέτῃ κατὰ γῆς, παροτρύνων αὐτόν νὰ ὑπάγῃ νὰ
παῖξῃ μετὰ τῆς Ἰωάννας. Ἡ Ἑλένη ἐμειδία διὰ τὰ
παιγνίδια ταῦτα, καὶ ἄφινε πρὸς στιγμὴν τὸ ἐργόχειρόν
τῆς ὅπως περιλάβῃ δι' ἡσύχου βλέμματος τὸν πατέρα,
τὴν μητέρα, καὶ τὸ παιδίον. Τὸ φίλημα τοῦ συζύγου δὲν
τὴν ἠνόχλει, αἱ ἀταξίαι τοῦ Λουκιανοῦ τὴν ἔτερπον, καὶ
ἡδύνατό τις νὰ εἴπῃ ὅτι ἀνεπαύετο ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς εἰρή-
νης τοῦ ἀνδρόγυνου...

Ἐν τοσοῦτῳ ὁ ἥλιος ἔδυε, χρυσίζων τὰς ὑψηλὰς κορυ-
φὰς τῶν δένδρων, καὶ αἰθρία κατεῖχε τὸν ὠχρὸν οὐρανόν.
Ἡ δὲ Ἰουλία ἥτις εἶχε τὴν φοβερὰν μανίαν τοῦ νὰ ἐρωτᾷ
ἀκόμη καὶ περὶ προσώπων, τὰ ὅποια δὲν ἐγνώριζεν, ἠρώτα
τὸν σύζυγόν τῆς ἀκαταπαύστως, χωρὶς συνήθως νὰ περι-
μείνῃ καὶ τὴν ἀπάντησιν.

— Ποῦ ὑπῆγες ; τί ἔκαμες ;

Ἐκεῖνος τῆς ἀνέφερε περὶ τῶν ἐπισκέψεών του, τῆς
ὠμίλει περὶ γνωρίμου τινός, τῆς ἔδιδε πληροφο-
ρίας περὶ τινος ὑφάσματος ἢ ἐπίπλου, τὰ ὅποια ἐκ τύχης
εἶχε παρατηρήσει εἰς κανὲν κατάστημα. Καὶ ἐνῶ τῇ ὠμί-
λει, οἱ ὀφθαλμοὶ του συνήντων τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Ἑλέ-
νης καὶ οὔτε αὐτὸς οὔτε ἐκεῖνη ἀπέστρεφον τὰ βλέμματα,
προσέβλεπον ἀλλήλους κατὰ πρόσωπον, σοβαροὶ ἐπὶ τινα
λεπτά, ὡς εἰ ἤθελον νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὰ ἔγκατα τῆς
καρδίας των· εἶτα ὑπεμειδίων καταβιάζοντες βραδέως
τὰ βλέφαρα.

Ἡ νευρική ζωηρότης τῆς Ἰουλίας, τὴν ὁποῖαν ἀρκετὰ
ἐπιδεξίως ἀπέκρυπτε, δὲν ἐπέτρεπεν αὐτοῖς νὰ συνδιαλέ-
γωνται ἐπὶ πολὺ, διότι ἡ νεαρὰ σύζυγος εὗρισκε τρόπον
νὰ μεταστρέφῃ ἀπάσας τὰς συνδιαλέξεις. Μόλα ταῦτα
ἀντήλλασσον λόγους καὶ φράσεις τινὰς βραδεῖς ἢ συνήθεις,
οἱ ὅποιοι ἐφαίνοντο νὰ λαμβάνωσι βαθύ αἰσθημα, καὶ
νὰ παρατείνωνται ἐκ τοῦ ἡχοῦ τῆς φωνῆς των· εἰς ἕκα-
στον αὐτῶν λόγον συνεφώνουν δι' ἐλαφροῦ νεύματος ὡς
εἰ ὑπῆρχον κοινὰ ὅλα αὐτῶν αἱ σκέψεις· ἐνίοτε ἡ Ἰουλία
κατέπαυε τὴν ὁμιλίαν τῆς αἰσχυνομένη νὰ ὁμιλῇ αὐτὴ
πάντοτε.

— Σὰς στενοχωρῶ, ἔλεγεν, ὁμιλῶ περὶ πραγμάτων τὰ
ὅποια διόλου δὲν σὰς ἐνδιαφέρουν.

— Οὐδόλως πρέπει νὰ σκέπτεσθε δι' ἐμέ, ἀπεκρίνατο ἡ
Ἑλένη χαριέντως, δὲν κουράζομαι ποτέ, δι' ἐμέ εἶνε με-

γίστη εὐχαρίστησις νὰ ἀκούω πάντοτε, καὶ νὰ ὁμιλῶ σπανίως.

Καὶ δὲν ἐψεύδετο· κατὰ τὴν παρατεταμένην σιωπὴν τῆς κυρίως ἀπελάμβανε τὸ μεγαλύνειν τὸν θέλητρον τοῦ νὰ εὐρίσκειται ἐκεῖ, μετὰ τὴν κεφαλὴν ἐσκυμμένην ἐπὶ τοῦ χειροτεχνήματος, ὑψώνουσα μόνον τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ὅπως ἀνταλλάξῃ μετὰ τοῦ ἱατροῦ τὰ παρατεταμένα ἐκεῖνα βλέμματα, τὰ ὅποια ὁμιλοῦν ἐν τῇ καρδίᾳ των. Παραδέχεται ὁμως ἤδη καὶ αὐτὴ ὅτι ὑπῆρχε μεταξὺ των κεκρυμμένον τι αἶσθημα εὐχάριστον, καὶ τοσοῦτον μᾶλλον, καθ' ὅσον οὐδεὶς ἄλλος συνεμερίζετο αὐτοῦ μετ' ἐκείνων, πλὴν ἔφερε τὸ μυστικόν τῆς ἡσυχίας, χωρὶς νὰ προσβληθῇ, ἀφοῦ οὐδεμία βέβηλος ἰδέα τὴν ἐδασάνει· καὶ ὅσον ἐφέρετο καλῶς πρὸς τὴν σύζυγον καὶ τὸ τέκνον του, τόσο ἡγάπα αὐτὸν πλειότερον, καὶ ἰδίως, ὅπταν ἐβαλλε τὸν Λουκιανὸν νὰ χορεύῃ, ἣ ἐφίλει τὴν σύζυγόν του ἐπὶ τῆς παρειᾶς.

Ἐφ' ὅσον ἔβλεπεν αὐτὸν ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του τὸν ἡγάπα πλειότερον, καὶ ἐφαίνετο νὰ ἀποτελῇ μέρος τῆς οἰκογενείας, οὐδέποτε δὲ ἐφαντάζετο ὅτι ἠδύναντο νὰ τὴν ἀποπέμψουν, κατὰ βάθος δὲ ἀπεκάλει αὐτὸν Ἑρρίκον, φυσικῶς μετὰ τὸ νὰ ἀκούῃ τὴν Ἰουλίαν νὰ τὸν ὀνομάζῃ τοιοῦτο τρόπον, καὶ ὁσάκις τὰ χεῖλη αὐτῆς ἔλεγον «κύριε», ἡ ἡχὴ ἐπανελάμβανε «Ἑρρίκε» εἰς τὸ βάθος τῆς καρδίας τῆς.

Ἡμέραν τινὰ ὁ ἱατρὸς εὗρε τὴν Ἑλένην μόνην ὑπὸ τὴν πτελεάν. Ἡ Ἰουλία ἐξήρχετο συχνάκις μετὰ μεσημβρίαν.

— Πῶς! ἡ σύζυγός μου δὲν εἶνε ἐδῶ; ἠρώτησεν οὗτος.

— Ὅχι, μετ' ἄφησε μόνην, ἀπεκρίθη μειδιῶσα.

Εἶναι ὁμως βέβαιον ὅτι ἐπέστρεψε σήμερον πολὺ ἐνωρίς.

Τὰ παιδιὰ ἐπαίζον εἰς τὴν ἐτέραν ἐσχατιὰν τοῦ κήπου.

Ἐκάθησε πλησίον τῆς, ἡ ἀπομόνωσις των δὲν τοὺς ἐταράττε ποσῶς, καὶ ἐπὶ μίαν ὥραν συνδιελέχθησαν περὶ ἀπειρῶν ἀντικειμένων, χωρὶς νὰ αἰσθανθῶσιν οὐδ' ἐπ' ἐλάχιστον ἐπιθυμίαν τινὰ, ὅπως κάμωσιν ὑπαινιγμὸν τινὰ διὰ τὸ τρυφερόν αἶσθημα, ὅπερ ἐπλήρου τὰς καρδίας των. Καὶ πρὸς τί νὰ ὁμιλήσωσι περὶ αὐτοῦ; μήπως δὲν ἐγνώριζον, πᾶν ὅτι ἠδύναντο νὰ εἰπωσι; δὲν εἶχον νὰ κάμουν οὐδεμίαν ἐξομολόγησιν· ἦτο ἀρκετὴ χαρὰ δι' αὐτοὺς ὅτι εὐρίσκοντο ὁμοῦ, ὅτι συνεφώνουν πρὸς ὅλα, καὶ ὅτι ἀπελάμβανον ἀνενοχλήτως τὴν ἀπομόνωσιν των εἰς τοιαύτην μάλιστα θέσιν, ἐνθα ὁ ἱατρὸς ἡσπάζετο τὴν σύζυγόν του ἐκαστὴν ἐσπέραν ἐνώπιόν τῆς. Τὴν ἡμέραν αὐτὴν τὴν ἐπείραξεν ὀλίγον διὰ τὴν μεγάλην αὐτῆς ροπὴν τὴν ὁποίαν ἐδείκνυε διὰ τὴν ἐργασίαν.

— Ἡξεύρεις, τῇ ἔλεγεν, ὅτι δὲν γνωρίζω ἀκόμη τί χροῶμα ἔχουν οἱ ὀφθαλμοί σου; πάντοτε τοὺς χαμηλόνεις ἐπὶ τῆς βελόνης.

Ἠγειρεν ἐκείνη τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸν ἠτένισε κατὰ πρόσωπον, ὡς ἔπραττε συνήθως.

— Ἐχεις πολὺν καιρὸν ὅπου ἔγινες πειρακτικὸς; ἠρώτησεν ἐκείνη ἡρέμα, ἀλλ' ἐκείνος ἐξηκολούθησε:

— Ἀ! ἔχουν χροῶμα φαῖόν... φαῖόν! μετὰ κυανὴν ἀνταύγειαν, ἀλήθεια;

Μέχρι τοῦ σημείου αὐτοῦ ἐτόλμων, ἀλλ' οἱ λόγοι αὐτῶν κατὰ πρῶτον λεχθέντες, ἐλάμβανον ἀπειρον ἡδύτητα· συνήθως ἀπὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς τὴν εὗρισκε μόνην ὑπὸ τὸ ἐπιστέγασμα.

Παρὰ τὴν θέλησιν των καὶ χωρὶς νὰ αἰσθάνωνται ἔλεγον ἐν τῇ συνειδήσει αὐτῶν, ἡ οἰκειότης των ἀπεκαθίστατο στενοτέρα... ὁμιλοῦν διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης ἐκ των θωπευτικῶν θλάσεων, τὰς ὁποίας ἀπέφευγε μόνον, ὁσάκις ἄλλος τις ἐτύγγανε παρῶν, καὶ ὅταν ἀκόμη ἡ Ἰουλία ἐφθανε, μετὰ τὴν ἀκράτητον αὐτῆς ἐπιθυμίαν νὰ φλυαρήσῃ περὶ των ἐν Παρίσις περιπάτων τῆς, δὲν τοὺς ἠνόχλει ποσῶς, καὶ ἠδύναντο νὰ ἐξακολουθήσωσι τὴν ἀρξαμένην συνομιλίαν των, χωρὶς νὰ ταραχθῶσιν, οὔτε νὰ μεταβάλλωσι τὸ κάθισμά των.

Καὶ ἐφαίνετο ὅτι τὸ λαμπρὸν αὐτὸ ἔαρ, ὁ κήπος αὐτὸς ἐνθα αἱ πασχάλαι ἐβλάστανον, παρέτεινον ἐν αὐτοῖς τὸν πρῶτον ἐνθουσιασμόν τοῦ πάθους αὐτῶν...

Περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς ἡ κυρία Δεβέρλου κατελήφθη ὑπὸ μεγάλου τινος σχεδίου, καὶ βαθμυδὸν ἐσχημάτισε τὴν ἀπόφασιν νὰ δώσῃ χορὸν διὰ τὰ παιδιὰ.

Τὸ ἔαρ ἦτο ἤδη ἀρκετὰ προκεχωρημένον, ἀλλὰ ἡ ἰδέα αὕτη ἐπλήρου ἐπὶ τοσοῦτον τὴν κοῦφον αὐτῆς κεφαλὴν, ὥστε ἐπελήφθη σχεδὸν πάραυτα των προπαρασκευῶν μετὰ τῆς θορυβώδους αὐτῆς ἐνεργητικότητος.

Ἐπεθύμει σπουδαίως νὰ διαπρέψῃ ὁ χορὸς τῆς, ὅστις ἤθελε νὰ γίνῃ καὶ μετὰ προσωπίδας.

Ἐκτοτε ἡ ὁμιλία αὐτῆς δὲν εἶχεν ἄλλο ἀντικείμενον, εἰμὴ τὸν χορὸν καὶ ὁμίλει περὶ αὐτοῦ πάντοτε ἐν τῇ οἴκῳ αὐτῆς καὶ πανταχοῦ, ἰδίως ὁμως ἐν τῇ κήπῳ ἤρχιζεν ὁμιλίας ἀτελευτήτους.

Ὁ ὥρατος Μαλινιὼ ἔκρινε τὸ σχέδιόν τῆς ὀλίγον ἀσύνητον, κατεδέχετο μῶλα ταῦτα νὰ λαμβάνῃ μέρος, καὶ ὑπεσχέθη νὰ προμηθεύσῃ καὶ ἓνα κωμικὸν μουσικόν, τὸν ὅποιον ἐγνώριζεν.

Ἐν ἀπόγευμα, ἐνῶ ἦσαν πάντες συνηθροισμένοι ὑπὸ τὰ δένδρα, ἡ Ἰουλία ἐσκέφθη νὰ ὑποβάλλῃ τὴν σοβαρὰν ἐρώτησιν περὶ των χορευτικῶν ἐνδυμασιῶν τοῦ Λουκιανοῦ καὶ τῆς Ἰωάννας.

— Διστάζω, ἔλεγε, νὰ ἀποφασίσω, ἐσκέφθη νὰ τὸν ἐνδύσω Πιερώτον μετὰ λευκὸν ἐξ ὀλοσηρικοῦ ἔνδυμα.

— Ὡ! εἶναι πολὺ πρόστυχον! ἀπεκρίθη ὁ Μαλινιὼ, θὰ ἔχῃς μίαν δωδεκάδα ἐξ αὐτῶν εἰς τὸν χορὸν σου. Περιμένε ὀλίγον, εἶναι ἀνάγκη νὰ εὐρωμεν ἄλλο τίποτε.

Καὶ ἤρχισε νὰ σκέπτεται ἐμβριθῶς, βυζαίνων τὸ μῆλον τῆς ράβδου του. Ἡ Παυλίνα, ἥτις εἶχε φθάσει ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνέκραγεν:

— Ἐγὼ θέλω νὰ ἐνδυθῶ ὡς θαλαμηπόλος.

— Σὺ! ἀπεκρίθη ἡ κυρία Δεβέρλου μετ' ἐκπλήξεως! ἀλλὰ σὺ δὲν θὰ μεταμφιεσθῇς; μήπως περὶ δια παιδὶ ἀκόμα; Ὡ μού κάμῃς τὴν χάριν νὰ ἔλθῃς μετὰ φόρεμα λευκόν.

— Κύτταξε! πόσον ἤθελε μετὰ εὐχαρίστησιν, ἐπιθύρυσεν ἡ Παυλίνα, ἥτις μῶλα τὰ δεκαοκτὼ αὐτῆς ἔτη, καὶ τὴν στοργυλότητα αὐτῆς, ὡς ὥραιας κόρης, ἠρέσκετο νὰ χορεύῃ μετὰ πολὺ μικρὰ παιδιὰ.

Ἐν τούτοις ἡ Ἑλένη εἰργάζετο εἰς τὴν ρίζαν τοῦ δένδρου, ὑψοῦσα ἐνίοτε τὴν κεφαλὴν, ὅπως μειδιάσῃ πρὸς τὸν ἱατρὸν καὶ τὸν κύριον Ραμβῶδον, οἱ ὅποιοι συνδιελέγοντο ὁρθοὶ ἐμπροσθέν τῆς.

Ὁ κύριος Ραμβῶδος εἶχε κατωρθώσει ἐπὶ τέλους νὰ σχετισθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τὴν οἰκογένειαν Δεβέρλου.

— Καὶ τὴν Ἰωάνναν; ἠρώτησεν ὁ ἱατρὸς πῶς θὰ τὴν ἐνδύσητε;

Ἀλλὰ διεκόπη ὁ λόγος αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς ἐπιφωνήσεως τοῦ Μαλινιὼ:

— Ἀ! Εὐρήκα! Εὐρήκα! ὡς μαρκήσιον ἐπὶ Λουδοβίκου δεκάτου πέμπτου.

Καὶ ἤρχισε νὰ πάλῃ τὴν ράβδον του μετὰ θριαμβευτικὸν ἦθος· ἀλλ' ἐπειδὴ δὲν ἐνεθουσιάζετο σχεδὸν οὐδεὶς, ἐφάνη ἐκπλαγεῖς.

— Πῶς! δὲν με ἐννοεῖτε; Ὁ Λουκιανὸς δὲν θὰ ὑποδέχεται τοὺς μικροὺς αὐτοῦ προσκεκλημένους; Λοιπὸν θὰ τὸν τοποθετήσῃτε εἰς τὴν θύραν τῆς αἰθούσης ὡς μαρκήσιον, μετὰ μίαν μεγάλην ἀνθοδέσμην ἐκ ρόδων εἰς τὰ πλάγια, διὰ νὰ ὑποκλίνεται πρὸς τὰς κυρίας.

Ἀλλ' ἐναντιωθεῖσα ἤδη καὶ ἡ Ἰουλία, εἶπεν,

— Θὰ ἔχωμεν τότε μίαν δωδεκάδα μαρκησίων.

— Καὶ τί πειράζει; ἀπεκρίθη ὁ Μαλινιὼ ἡσυχῶς, ὅσον περισσότεροι εἶναι, τόσο νοστιμότερος θὰ ᾔῃ ὁ χορὸς· ἐπέτυχεν πληρέστατα εἰς τὴν ἐκλογὴν. Πρέπει ὁ οἰκοδε-

σπότης νὰ φέρῃ ἐνδυμασίαν μαρκησίου, ἄλλως τε ὁ χορός σας δὲν θὰ ἦνε τίποτε.

Καὶ ἐπέμεινεν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε καὶ ἡ Ἰουλίᾳ συγκατετίθη.

Πράγματι, ἐνδυμασίᾳ μαρκησίου ἐκ λευκοῦ ὀλοσηρικοῦ, κεκοσμημένη διὰ μικρῶν ἀνθοδεσμῶν, θὰ ἦτο τρέλλα.

— Καὶ ἡ Ἰωάννα; ἐπανέλαβεν, ὁ ἱατρός.

Ἡ μικρὰ κόρη εἶχε στηριχθῇ ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς μητρός της, μὲ τὴν ὀκνηρὰν αὐτῆς στάσιν, τὴν ὁποίαν, ἤρσκετο νὰ λαμβάνῃ, καὶ ἐνῶ ἡ Ἑλένη ἠτοιμάζετο νὰ ἀνοίξῃ τὰ χεῖλη, ἡ μικρὰ ἐτραύλισεν:

— Μαμά, ἐνθυμεῖσαι τί μοῦ ἔχεις ὑποσχεθῇ;

— Τί; ἠρώτησαν οἱ περὶ αὐτὴν.

Τότε, ἐφ' ὅσον ἡ κόρη τὴν καθικέτευε διὰ τῶν βλεμμάτων, ἡ μήτηρ αὐτῆς ἀπεκρίθη μειδιῶσα:

— Ἡ Ἰωάννα δὲν θέλει νὰ μάθουν τὴν ἐνδυμασίαν της.

— Ἀλήθεια, ἀνέκραξε τὸ κοράσιον, δὲν κάμνει κανεὶς καμμίαν ἐπίδειξιν, ὅταν γνωρίζουν προτῆτερα ἐκεῖνο ποῦ θὰ φορέσῃ.

Διεσκέδασαν ἀρκούντως ἐκ τῆς εὐφροσύνης αὐτῆς ἀπαντήσεως τοῦ κορασίου.

Ὁ κύριος Ραμβῶδης ἀπὸ τινος ἐφαίνετο ἀρκετὰ ἐνοχλητικός εἰς τὸ κοράσιον.

Ἡ Ἰωάννα ἦτο ἡγανακτισμένη κατ' αὐτοῦ, καὶ ὁ δυστυχής, ἀπηλπισμένος, δὲν ἐγνώριζε πῶς νὰ καταστῇ προσφιλὴς εἰς τὴν μικρὰν του φίλην. Πειράζων λοιπὸν αὐτὴν κατ' ὀρθοῦ νὰ τὴν πλησιάσῃ καὶ προσεπάθει παντὶ σθένει νὰ τὴν θέλῃ.

— Θὰ τὸ εἶπω. Θὰ τὸ εἶπω ἐγώ.

Τὸ παιδίον κατέστη ὠχρότατον· ἡ γλυκεῖα φυσιογνωμία αὐτοῦ ἤρχισε νὰ λαμβάνῃ ἀγρίαν τινα τραχύτητα· τὸ μέτωπον αὐτοῦ διηυλακώθη ὑπὸ δύο μεγάλων ρυτίδων, τὸ δὲ πρόσωπον ἐγένετο κατηφές καὶ νευρικόν.

— Σὺ! ἐβαττάρισε τὸ παιδίον. Σὺ! νὰ μὴν εἴπῃς τίποτε.

Καὶ ἀνοήτως, ἀφοῦ τῇ ἔκαμε πειρακτικὸν μορφασμόν, ἐρρίφθη ἐπάνω του κραυγάζων:

— Σιώπησε! θέλω νὰ σιωπήσῃς. Τὸ θέλω...

Ἡ Ἑλένη δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ προλάβῃ τὸν παροξυσμὸν ἐκείνον ὅστις ἦτο ἐκ τῶν λίαν παραφόρων, οἱ ὅποιοι ἐνίοτε ἐτάραττον φρικωδῶς τὴν μικρὰν κόρην. Ἡ Ἑλένη ἀπεκρίθη μετὰ σοδαρότητος:

— Ἰωάννα! πρόσεχε! θὰ σὲ τιμωρήσω...

Ἀλλ' ἡ Ἰωάννα δὲν τὴν ἤκουε, δὲν τὴν ἐνόει· τρέμουσα σύσσωμος, ποδοκροτῶσα, καὶ σχεδὸν πνιγομένη ἐπανελάμβανεν:

— Τὸ θέλω... τὸ θέλω...

Διὰ φωνῆς δὲ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον βραγχώδους καὶ διαπεραστικῆς, καὶ διὰ τῶν συνεσπασμένων αὐτῆς χειρῶν, ἔλαβε τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, τὸν ὅποιον διέστρεψε μετὰ δυνάμεως ἐκτάκτου.

Ματαίως ἡ Ἑλένη τὴν ἠπείλει. Τότε, μὴ δυναμένη νὰ τὴν καταπραύνη διὰ τῆς αὐστηρότητός της, λίαν τεθλιμμένη, ἐκ τῆς σκηνῆς αὐτῆς, παρουσίᾳ τῶσων ἀνθρώπων, ἐφάνη ἱλαρότερα καὶ ἐψιθύρισε μεθ' ἡπιότητος:

— Ἰωάννα! πολὺ μὲ λυπεῖς...

Τὸ κοράσιον πάραυτα ἠσύχασεν· ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν καὶ παρετήρησε τὴν μητέρα αὐτῆς, μὲ πρόσωπον τεθλιμμένον καὶ τοὺς ὀφθαλμούς πληρεῖς δακρύων· ἀνελύθη εἰς λυγμοὺς καὶ ἐρρίφθη εἰς τὸν τράχηλον αὐτῆς ψελλίζουσα:

— Ὁχι, μαμά, ὄχι, μαμά.

Καὶ ἔθετε τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ὅπως τῇ ἐμποδίσῃ τὰ δάκρυα. Ἡ μήτηρ της διὰ βραδείας χειρονομίας, τὴν ἀπομάκρυνεν ἀπὸ πλησίον της. Τότε, μὲ τὴν καρδίαν τετραμμένην καὶ πεπιεσμένην, ἡ μικρὰ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος θρανίου, ἐνθα κατελήφθη ὑπὸ λυγμῶν ἰσχυροτέρων.

Ὁ Λουκιανός, πρὸς τὸν ὅποιον ἐκείνη ἀδιακόπως ἔδιδε τὸ καλὸν παράδειγμα, τὴν ἐθαύμαζεν ἐκπεπληγμένος μετὰ κόφου εὐχαριστήσεως. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Ἑλένη ἐδίπλωνε τὸ χειροτέχνημά της ἵνα ἀναχωρήσῃ, ἀποτροπιαζομένη πρὸ τοιαύτης σκηνῆς, ἡ Ἰουλίᾳ τὴν ἐπέπληξεν, ὅτι δὲν ὤφειλε, πρὸς θεοῦ, νὰ ἀδημονῇ τόσον· καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ συγχωρῇ τοῦτο εἰς τὰ παῖδιά, καθόσον μάλιστα ἡ κόρη της εἶχεν ἐξαίρετον καρδίαν, καὶ ἀδίκως παρεπονεῖτο ἐντόνως κατ' αὐτῆς, ἀφοῦ ἀρκετὰ ἤδη τὴν εἶχε τιμωρήσει. Τὴν ἐκάλεσεν ὅπως τὴν ἐναγκαλισθῇ, πλὴν ἡ Ἰωάννα, ἀρνούμενη τὴν συγγνώμην, ἔκειτο ἐπὶ τοῦ θρονίου, χύνουσα ἀφθονὰ δάκρυα...

Ἐντοσοῦτῳ ὁ κύριος Ραμβῶδης καὶ ὁ ἱατρός εἶχον πλησιάσει.

Ὁ πρῶτος ἀπεφάσισε νὰ τὴν ἐρωτήσῃ διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ συγκεκινημένης:

— Ἄς εἰδωμεν, ἀγάπη μου, διατί εἶσαι θυμωμένη μαζὶ μου; Τί σοῦ ἔκαμα;

— Ὡ! εἶπε τὸ παιδίον, ἀπομακρύνον τὰς χεῖρας αὐτοῦ μὲ τὸ πρόσωπον τεταραγμένον, ἠθέλησες νὰ μοῦ πάρῃς τὴν μητέρα μου.

Ὁ ἱατρός ὅστις ἤκουεν ἐγέλασεν. Ὁ κύριος Ραμβῶδης δὲν εἶχεν ἀκόμη ἐννοήσει τίποτε.

— Καλὲ τί λέγεις;

— Μάλιστα... Μάλιστα... τὴν περασμένην τρίτην.

Ὡ! τὸ ἐνθυμεῖσαι καλά. Ἐπες εἰς τὰ γόνατά μου καὶ ζητοῦσες νὰ σὲ ἀφίσω νὰ μένης εἰς τὸ σπῆτί μας.

Ὁ ἱατρός δὲν ἐγέλα πλέον, τὰ χεῖλη αὐτοῦ, ἀποχρωματισθέντα, ὑπέτρεμον, ἐνῶ ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς παρειὰς τοῦ κυρίου Ραμβῶδου, ὅστις ἐταπείνωσε τὴν φωνὴν καὶ ἐψιθύρισε:

— Ἀλλὰ μοῦ ἔλεγες ὅτι ἦσο σύμφωνος, ὅτι θὰ ἐπαίζαμεν μαζὶ.

— Ὁχι, ὄχι, τότε δὲν ἐγνώριζα, ἐπανέλαβε τὸ παιδίον μετὰ σφοδρότητος· δὲν θέλω... πρόσεξε! μὴ τολμήσῃς ποτε πλέον νὰ ὀμιλήσῃς δι' αὐτό, τότε μόνον θὰ εἰμεθα φίλοι.

Ἡ Ἑλένη ἔθεσε τὸ ἐργόχειρον αὐτῆς ἐντὸς τοῦ κανίστρου. Εἶχεν ἀκούσει τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις.

— Ἐμπρός! Ἰωάννα! πῆγαινε! Ὅταν κλαίῃ κανεὶς, δὲν εἶνε σωστὸν νὰ χαλᾷ καὶ τῶν ἄλλων τὴν διὰθεσιν.

Καὶ ἀπεχειρίετο ὡθοῦσα τὴν μικρὰν πρὸ αὐτῆς.

Ὁ ἱατρός, ὠχρότατος, τὴν προσέβλεπεν ἀσκαρδαμυκτεῖ· ὁ κύριος Ραμβῶδης ἐφαίνετο ἐκπεπληγμένος, ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν κυρίαν Δεβέρλου καὶ τὴν Παυλίαν, βοηθούμεναι ὑπὸ τοῦ Μαλινιῶ, εἶχον λάβει τὸν Λουκιανόν, καὶ τὸν ἔβαλον νὰ κάμνῃ γύρους μεταξὺ τῶν, συζητοῦντες ζωηρῶς ὑπεράνω τῶν ὤμων τοῦ μικροῦ διαδόλου περὶ τῆς ἐνδυμασίας τοῦ μαρκησίου.

Τὴν ἀκόλουθον ἡμέραν ἡ Ἑλένη εὐρίσκετο μόνη ὑπὸ τὰς πτελέας.

Ἡ κυρία Δεβέρλου, ἀσχολουμένη εἰς τὰ τοῦ χοροῦ, εἶχε λάβει μεθ' αὐτῆς τὸν Λουκιανόν καὶ τὴν Ἰωάνναν!

Ὅτε ὁ ἱατρός ἐπέστρεψεν ἐνωρίτερον τοῦ συνήθους, κατήλθε ζωηρῶς τὸ πόδιον, ἀλλὰ δὲν ἐκάθισεν. Ἐκαμεν ὀλίγας στροφὰς περὶ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἀποσπῶν μικρὰ τεμάχια φλοιοῦ ἐκ τῶν δένδρων. Ἐκείνη ὕψωσε πρὸς αὐτὸν ἐπὶ τινα λεπτὰ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀνήσυχος ἐκ τῆς προφανοῦς ταραχῆς του. Εἶτα ἤρχισε καὶ αὖθις τὸ ράψιμον διὰ χειρὸς ὑποτρεμούσης ὀλίγον.

— Ὁ καὶρὸς χαλᾷ, εἶπεν αὕτη, ἀρκετὰ στενοχωρουμένη ἐκ τῆς σιωπῆς του· ἤρχισε νὰ κάμνῃ δυνατὸ κρῶ...

— Δὲν ἔχομεν παρὰ Ἀπρίλιον, ὑπετραύλισε καὶ αὐτὸς ἀγωνιζόμενος νὰ καταπραύνη τὴν φωνὴν του.

Ἐφάνη ὅτι ἐμελλε ν' ἀπομακρυνθῇ, ἀλλ' ἐπανῆλθε καὶ τὴν ἠρώτησεν ἀποτόμως:

— Λοιπὸν ὑπανδρεύεσαι;

Ἡ ἀγροίκος αὕτη ἐρώτησις τὴν ἐξέπληξεν, εἰς τρόπον ὥστε ἀφῆκε νὰ πῆσῃ τὸ χειροτέχνημά της. Ἐγένετο ὡχροτάτη καὶ δι' ἰσχυροῦ ἀγῶνος διετήρησε τὸ πρόσωπόν της ψυχρὸν ὡς μάρμαρον καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀτενῶς προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ, χωρὶς ν' ἀποκριθῇ. Ἐκεῖνος ἔλαβεν ἱκετευτικὸν ὕφος.

— ὦ! Σὺ παρακαλῶ θερμῶς, εἰπέ μου μίαν λέξιν, μίαν μόνον λέξιν ὑπανδρεύεσαι;

— Μάλιστα, ἴσως, καὶ τί σὰς ἐνδιαφέρει; ἠρώτησε τέλος μὲ ἀρκετὰ ψυχρὸν ὕφος.

Ἐκαμε βιαίαν τινὰ χειρονομίαν καὶ εἶτα ἀπεκρίθη:

— Εἶναι ἀδύνατον.

— Καὶ διατί; ἐπανάλαβε, χωρὶς νὰ καταδιβάσῃ ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Τότε, ὑπὸ τὸ βλέμμα αὐτό, τὸ ὁποῖον ἐπάγανε τοὺς λόγους ἐπὶ τῶν χειλέων, ἠναγκάσθη νὰ σιωπήσῃ.

Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς παρέμεινεν ἐκεῖ, φέρων τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν κροτάφων. Εἶτα, ἐπειδὴ ἠσθάνετο πνιγμονὴν καὶ ἐφοβείτο μήπως ἐνδῶσῃ εἰς ὁρμὴν τινὰ ἀπερίσκεπτον, ἀπεμακρύνθη, ἐνῶ αὕτη ἡσύχως ἐπροτίμησε νὰ ἐπαναλάβῃ τὴν ἐργασίαν της.

Ἀλλὰ τὸ γόητρον τῶν ὥραίων αὐτῶν ἀπογευμάτων, εἶχε πλέον ἐκλείψει· ἐθεώρησε καλὸν τὴν ἐπαύριον νὰ ἐμφανισθῇ, συμπαθέστερος, ἢ μᾶλλον, εὐπειθές.

Ἡ Ἑλένη ὅμως ἐφαίνετο τεταραγμένη καθ' ἑαυτήν, δσάκις ἤθελε παραμείνῃ μόνῃ μετ' ἐκείνου· δὲν ὑπῆρχε πλέον ἡ μεγάλη οἰκειότης, ἡ γαλήνιος ἐκείνη ἐμπιστοσύνη, ἥτις ἔσφουρεν αὐτοὺς ἐγγὺς ἀλλήλων, χωρὶς καμμίαν ταραχήν, μὲ μόνον τὴν ἀγνὴν εὐχαρίστησιν ὅτι εὐρίσκοντο μόνοι· καὶ μ' ὅλην τὴν δυνατὴν προφύλαξιν, τὴν ὁποῖαν ἐλάμβανεν, ὥπως μὴ ἐκφοβίξῃ αὐτήν, τὴν ἐθεώρει πάντοτε συγκεκινημένος, ἐξ ἐνδομύχου τινὸς συναισθημάτος, ἔχων τὸ πρόσωπον ἐν ἐξάψει, ὡς ἐκ τῆς ἐπιφορᾶς μεγάλου κύματος αἵματος. Καὶ αὕτη ὅμως εἶχεν ἀπωλέσει τὴν εὐχάριστον αὐτῆς ἡσυχίαν.

Φρικιάσει τὴν ἐτάρακτον, καὶ παρέμενεν ἀπονεναρκαμένη, μὲ τὰς χεῖρας βεβαρνημένας καὶ ἀδρανεῖς· ὅλα τὰ εἶδη τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ἐπιθυμίας ἐφαίνοντο διεγερθέντα ἐντός της.

Ἀπὸ τοῦδε ἡ Ἑλένη δὲν ἄφινε νὰ ἀπομακρύνηται ἐξ αὐτῆς ἡ Ἰωάννα· ὁ ἱατρὸς εὗρισκεν ἀκαταπαύστως μεταξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης τὸν μάρτυρα τοῦτον, ὅστις τὸν ἐπέβλεπε διὰ τῶν μεγάλων καὶ καθαρῶν αὐτῆς ὀφθαλμῶν· ἀλλ' ὅ,τι κυρίως ὑπέφερεν ἡ Ἑλένη, ἦτο ὅτι ἠσθάνετο ἑαυτὴν τεθορυβημένην μεγάλως, ἀπέναντι τῆς κυρίας Δεδέρλου, δσάκις ἐπανήρχετο, μὲ τὴν θορυβώδη αὐτῆς στωμυλίαν, καὶ τὴν ἀπεκάλει ἀγαπητὴ μου, διηγούμενη πρὸς αὐτὴν τοὺς δρόμους της.

Δὲν τὴν ἠκραζέτο πλέον μὲ τὸ μειδιῶν καὶ ἡρεμὸν ἥθός της· καὶ ἐκ τοῦ βάθους τῆς καρδίας της ἐξήρχετο ταραχὴ τις, ὡς ἐκ τῶν συγκρουομένων ἐν αὐτῇ αἰσθημάτων, τὰ ὁποῖα ἠναντιοῦτο νὰ ὁμολογήσῃ· καὶ ἠσθάνετο ἑαυτὴν καταλαμβανομένην ὑπὸ αἰσχύος, ἕνεκα ἐνδομύχου μνησικακίας.

Ἡ τιμία αὐτῆς φύσις διεμαρτύρετο καὶ ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Ἰουλίαν, χωρὶς ὅμως νὰ δύναται νὰ καταστείλῃ καὶ φυσικόν τι ρῆγος, τὸ ὁποῖον οἱ θερμοὶ δάκτυλοι τῆς φίλης της ἐπροξένουν ἐπὶ τοῦ δέρματός της.

Ἐν τούτοις ὁ καιρὸς εἶχε τραπῇ ἐπὶ τὰ χεῖρά· καὶ ἡ βροχὴ ἐξηνάγκασε τὰς κυρίας νὰ καταφύγωσιν ἐν τῇ Ἰαπωνικῇ σκιάδι, ὁ κῆπος μὲ τὴν διαλάμπουσαν αὐτοῦ καθαριότητα εἶχε μεταβληθῇ εἰς λίμνην καὶ δὲν ἐτόλμα τις νὰ πατήσῃ ἐπὶ τῶν διαδρόμων, δσάκις δὲ ἡλιακὴ ἀκτίς διέλαμπεν μεταξὺ δύο νεφῶν, τὰ διάβροχα χλοάσματα ἐστέρνωνον· αἱ πασχάλαι ἔφερον μαργαρίτας, κρεμαμένας ἐξ ἐκάστου τῶν μικρῶν αὐτῶν ἀνθέων, ὑπὸ δὲ τὰς πτελέας παχύταται ἐπιπτον σταγόνες.

— Ἀπεφασίσθη ὅπως ὁ χορὸς γίνη τὸ σάββατον, ἐδήλωσεν ἡμέραν τινὰ ἡ κυρία Δεδέρλου. Ἄ! προσφιλὲς μου! ἀπέκαμα πλέον... δὲν εἶναι ἀληθές; λοιπὸν θὰ σὰς περιμένω εἰς τὰς δύο... ἡ Ἰωάννα σου καὶ ὁ Λουκιανὸς θὰ δώσωσι τὸ σύνθημα τοῦ χοροῦ.

Καὶ ἐνδοῦσα εἰς διαχυσὶν τρυφερότητος, ἔμπλεως χαρᾶς διὰ τὰς προπαρασκευὰς της, περιεπτύξατο τὰ δύο τέκνα, καὶ εἶτα μετὰ μειδιάματος λαβοῦσα τὴν Ἑλένην ἐκ τῶν βραχιόνων, ἀφῆκε δύο φιλήματα ἐπὶ τῶν παρειῶν της.

— Εἶναι ἡ ἀνταμοιβὴ τῶν κόπων μου, ἀπεκρίθη χαριέντως, βεβαίως μοῦ ἀξίζει, ὕστερον ἀπὸ τόσους δρόμους, θὰ ἰδῇς πόσον λαμπρὰ θὰ ἐπιτύχῃ.

Ἡ Ἑλένη παρέμενε λίαν ἀπαθής, ἐνῶ ὁ ἱατρὸς παρετήρει αὐτὰς ὑπεράνω τῆς ξανθῆς κεφαλῆς τοῦ Λουκιανου, ὅστις εἶχε κρεμασθῇ εἰς τὸν τράχηλόν του.

Εἰς τὸν πρόδομον τοῦ μικροῦ μεγάρου ὁ Πέτρος ὄρθιος, ἐν στολῇ, καὶ μετὰ λευκῆς γραβάτας, ἤνοιγε τὴν θύραν, εἰς τὸν ἥχον ἐκάστης ἀφικνουμένης ἀμάξης.

Πνοὴ ὑγροῦ ἀνέμου ἐκάστοτε εἰσῆρχετο καὶ ἡ ὥχρὰ ἀντανάκλασις, ἐκ τοῦ ὑετώδους ἀπογεύματος, ἐφώτιζε τὸν στενὸν προθάλαμον, πεπληρωμένον ἀπὸ παραπετάσματα καὶ χλοερὰ φυτὰ· δύο ἐσήμαινον, καὶ ἡ ἡμέρα ἤρχισε νὰ κλίνη σκυθρωπῇ, ὡς ἀληθῆς χειμερινὴ ἡμέρα.

Ἀλλ' ὡς ὁ ὑπηρέτης ὤθει τὴν θύραν τῆς πρώτης αἰθούσης, ζωηροτάτη λάμψις προσέπιπτεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τῶν προσκεκλημένων. Εἶχον κλείσει τὰ δικτυωτά, καὶ σύρει λίαν ἐπιμελῶς τὰ παραπετάσματα, εἰς τρόπον ὥστε οὐδεμία ἀντανάκλασις ἐκ τοῦ θολοῦ οὐρανοῦ εἰσεχώρει πρὸς τὰ ἔσω. Λαμπτήρες, τοποθετημένοι ἐπὶ τῶν ἐπίπλων, καὶ φῶτα ἐκ τῶν πολυφύτων λυχνιῶν, πολλαπλασιάζοντα τὴν ἑαυτῶν λάμψιν, ὡς ἐκ τῆς ἀντανάκλασεως τοῦ κρυστάλλου, ἀπήστραπτον ἐκεῖ, ὡς εἰς κατάφυτον καιδίον· εἰς τὸ βάθος τῆς μικρᾶς αἰθούσης τὰ ἐξ οἰνάνθης ἐπιπλα ἐμετρίαζον ὀλίγον τὴν λάμψιν τῶν φώτων· ἡ μεγάλη αἰθουσα διέλαμπε κεκαλλωπισμένη, ὥπως ἦτο, καὶ κατὰ τὸν χορὸν τὸν ὁποῖον ἔδιδεν ἡ κυρία Δεδέρλου ἐτησίως κατὰ Ἰανουάριον.

Ἐν τοσοῦτῃ τὰ παιδιὰ ἤρχισαν νὰ φθάνωσιν, ἐνῶ ἡ Παυλίνα ἀπησχολεῖτο εἰς τὴν τακτοποίησιν τῶν ἑδρῶν ἐν τῇ αἰθούσῃ, πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐστιατορίου, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκκενώσει καὶ κοσμήσει δι' ἐρυθροῦ παραπετάσματος.

— Πατέρα, ἀνέκραξε δόσε καὶ σὺ ἓνα χέρι διὰ νὰ τελειώσωμεν μίαν ὄραν ταχύτερον.

Ὁ κύριος Λοτελιέρος, ὅστις παρετήρει τὸν πολυέλαιον μὲ τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὀπίσω, ἔσπευσε νὰ τὴν βοηθήσῃ.

Ἡ Παυλίνα σχεδὸν μόνῃ εἶχεν ἤδη τακτοποιήσει τὰ καθίσματα, ἐκτελέσασα κατὰ γράμμα τὴν παραγγελίαν τῆς ἀδελφῆς της, ἔφερε δὲ λευκὴν ἐσθῆτα, τῆς ὁποίας τὸ περιλαίμιον ἦτο ἡνεωγμένον ἐν σχήματι τετραγώνου, ἐπιδεικνύον μέγα μέρος τοῦ στήθους.

— Ἐτελειώσαμεν τέλος, ἀπεκρίθη, τώρα εἰμποροῦν νὰ ἔλθουν... ἡ Ἰουλίνα τί κάμνει; δὲν εἰμπορεῖ ἀκόμη νὰ ἐνδύσῃ τὸν Λουκιανόν;

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἡ κυρία Δεδέρλου ἐπαρουσίαζε τὸν μικρὸν μαρκήσιον· πάντες οἱ παρεστώτες ἀφῆκαν ἐπιφωνήσεις.

[Ἐπεται συνέχεια].

Κατὰ μετάφρασιν ΓΕΩΡ. Δ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ, ἱατροῦ.